

BA MƯƠI LĂM NĂM MỘT CHUYỆN TÌNH

Truyện ngắn
Nguyễn Duy An

Lời nói đầu: Tiến Sĩ Nguyễn Duy An là một thuyền nhân tị nạn đến Mỹ vào năm 1984. Như bao người Việt tị nạn khác, ông gặp rất nhiều khó khăn lúc ban đầu, nhưng vẫn quyết tâm vừa đi làm, vừa theo học đại học. Sau hơn 3 năm cố gắng, ông đã nhận được văn bằng BS in Computer Science tại đại học George Mason. Trước khi ra trường ông đã được nhận vào làm kỹ sư tại hãng TRW, mấy năm sau lên trưởng toán, rồi giám đốc kỹ thuật.... Như được khuyến khích, ông càng cố gắng thêm nữa, và ông đã nhận được các học vị MS, MBA và Ph.D. Information Technology năm 1997. Ngay sau đó, ông được mời làm Giám Đốc Kỹ Thuật của tổ hợp National Geographic tại Washington DC, và hiện nay ông là Senior Vice President của tổ hợp này. Trong cương vị này, ông điều hành phần kỹ thuật điện toán giúp cho tổ hợp nghiên cứu về đại dương, sa mạc, Nam & Bắc Cực, về DNA của các động vật hiếm... và cung cấp dữ kiện để hoàn thành nguyệt san National Geographic với 18 triệu ấn bản bằng 30 ngôn ngữ khác nhau, và các đài truyền hình National Geographic trên 160 quốc gia. TS Nguyễn Duy An cũng là tác giả của rất nhiều truyện ngắn và tùy bút đăng trên nhiều báo chí Việt ngữ tại Mỹ. Ông cũng rất tích cực trong những công tác phát triển cộng đồng, đặc biệt là các sinh hoạt giới trẻ và sinh viên học sinh tại vùng Washington DC.

Tôi ể oải trở về văn phòng lúc gần 1 giờ chiều, sau một cuộc họp kéo dài lâu hơn dự tính. Vừa đặt máy "laptop" lên bàn, chị thư ký đã theo vào:

- Duy ăn trưa chưa? Sao hôm nay họp lâu vậy?

- Chưa, mấy người kia rủ đi ăn nhưng mệt quá! Vả lại sáng nay bà xã đã chuẩn bị...

Tôi chưa nói hết câu, Christine đã chặn ngang:

- "Lão James" ghé qua lúc 11 giờ rưỡi, ngồi chờ cả tiếng đồng hồ để mời "xếp" đi ăn trưa, nhưng "lão già" ấy cúp rồi. Duy ăn đi rồi tôi kể cho nghe chuyện lạ.

Tôi rất ngạc nhiên khi nghe Christine gọi James là "lão già" vì từ mấy năm nay chị ấy vẫn "o bé" James rất kỹ mỗi khi ông ấy có việc về văn phòng trung ương của National Geographic ở Hoa Thịnh Đốn. Đã có tiếng đồn trong sở là Christine "mê" James, nhưng ông ấy vẫn lững lờ theo kiểu "tình vờ".

Với tôi, Christine và James đều là những nhân viên rất tốt và lớn hơn tôi cả chục tuổi. Christine là thư ký riêng của tôi từ hơn 9 năm nay, và lúc nào cũng xem tôi như "một đứa em trai đại khờ" bất kể là trong sở hay ngoài đường. James là trưởng phòng kỹ thuật của National Geographic ở Evanston, Illinois nhưng lúc nào cũng "thưa gởi" phân minh trong công việc, và thân tình như anh em bạn bè ngoài giờ làm việc. Ngày mới về làm giám đốc phụ trách khoa học và kỹ thuật cho National Geographic, khi tìm thuê thư ký, tôi đặt điều kiện với văn phòng phụ trách nhân viên (Human Resources) rằng tôi cần một người có bằng về văn chương và "quen biết" công việc của National Geographic để giúp tôi soạn thảo và sửa chữa văn bản vì tôi là người ngoại quốc. Lúc bấy giờ Christine đang làm bên thư viện của tòa báo, đã từng giúp biên soạn những bài viết về Thuyền Nhân

Việt Nam vào đầu thập niên 1980, gọi điện thoại xin gặp tôi chứ không nộp đơn theo đúng thủ tục. Mấy ngày sau, đúng hẹn, vừa vào văn phòng, chị đã mở lời ngay: "Có lẽ Duy đã tìm hiểu về tôi qua văn phòng nhân viên trước rồi, phải không? Tôi đi thẳng vào vấn đề nhé: Tôi đã làm ở đây hơn 20 năm rồi, chồng tôi mới mất, hai con đã lớn, tôi có thể về hưu sớm nhưng thấy Duy xuất thân là một thuyền nhân tỵ nạn, và tôi tin chắc chắn mình dư khả năng và điều kiện làm thư ký riêng cho Duy nên tôi muốn giúp Duy thành công ở đây. Được không?" Lẽ ra tôi là người phỏng vấn Christine, nhưng ngược lại, chị ấy đã "phỏng vấn" tôi hơn một tiếng đồng hồ rồi kết luận: "Tôi sẽ nộp đơn đúng theo thủ tục, hy vọng Duy không từ chối chứ?" Và mấy tuần sau, Christine đã xin chuyển về làm thư ký riêng cho tôi. Mấy tháng sau, tôi sắp xếp đi thăm một số văn phòng của National Geographic ở nhiều tiểu bang khác nhau tại Hoa Kỳ. Lúc đến phi trường Chicago, ở quầy nhận hành lý, tôi đã sững sờ khi trông thấy một người Mỹ tuổi trung niên tươi cười, hớn hở, một tay vẫy chào, một tay cầm tấm bảng lớn viết tên tôi rất chuẩn: Chử Nguyễn có dấu mũ và dấu ngã đằng hoàng!

Chiều hôm đó, trước khi rời văn phòng, James mở lời:

- Tôi sẽ đưa "xếp" tới khách sạn, sau đó về nhà dùng cơm tối với cha mẹ tôi vì ông bà cụ rất mong muốn được gặp "ông xếp Việt Nam" của tôi.... Chúng ta có thể làm bạn ngoài giờ làm việc được không "xếp"?

- Ông cứ gọi tôi là Duy được rồi. Chúng ta là bạn bè mà.

- Phải, chúng ta là bạn sau khi ra khỏi văn phòng! Còn tại đây, ông vẫn là "xếp lớn" đến từ trung ương. Xin mời "xếp", ta đi.

- Ai chỉ cho ông viết họ của tôi có dấu vậy?

James vẫn nằng nặc:

- Bí mật mà "xếp"! Lúc về nhà gặp ông bà thân sinh, "xếp" sẽ biết!

- Hay chúng mình ăn tối ở khách sạn trước....

- Không được đâu "xếp" ơi. Ông bà cụ đã chuẩn bị hết rồi, "xếp" không ăn thì họ không để tôi yên đâu!

Tôi không còn cách nào từ chối nên đành theo James về nhà ăn tối với cha mẹ ông ta. Suốt bữa ăn, ông bà đã hỏi tôi rất nhiều về Việt Nam, về trại tỵ nạn, về sự thành công của người Việt trên đất Mỹ.... Sau cùng, ông bà và James dẫn tôi lên lầu. James nghẹn ngào:

- Đây là căn phòng của người em song sinh của tôi. Nó đã hy sinh bên Việt Nam vào mùa thu năm 1972. Cha mẹ tôi vẫn giữ nguyên như ngày nào.

Tôi sửng sờ khi nhìn thấy tấm hình của "James" vào lúc chừng 20 tuổi trong bộ quân phục Thủy Quân Lục Chiến đứng bên cạnh một cô gái người Việt mặc áo dài, tay cầm nón lá, chụp bên hàng dừa cạnh một con kênh nhỏ, có lẽ ở Miền Tây Việt Nam. Tấm hình được đóng khung lớn, trịnh trọng đặt trên một chiếc bàn nhỏ như kiểu bàn thờ tổ tiên tại phòng khách của nhiều gia đình bên Việt Nam. Trên bàn có một bình hoa chung mấy bông hồng màu trắng rất dễ thương. Tôi thần thờ, bùi ngùi xúc động không nói nên lời. James lên tiếng:

- Đây là tấm hình cuối cùng của em tôi. Em tôi rất thích hoa hồng trắng nên lúc nào mẹ tôi cũng tìm mua về chung trên bàn thờ của "vợ chồng" nó. Em tôi tên John, giống tên Mỹ của ông đó, nhưng ở nhà vẫn gọi nó là Jack. Bên cạnh là vị hôn thê người Việt của em tôi, "cô ấy" cùng họ Nguyễn với ông, tên là Nguyễn Thị Minh-Thu. Đó là lý do tại sao tôi viết đúng tên họ của ông theo cách đánh dấu của người Việt. Hồi đó, đáng lẽ tôi phải lên đường sang Việt Nam nhưng Jack đã tình nguyện đi thay, và em tôi chẳng bao giờ trở về nữa! Nó đã gặp và yêu người em gái của viên sĩ quan Việt Nam cùng làm việc chung ở một tỉnh nhỏ nào đó trên quê hương ông. Tình yêu của họ gặp nhiều ngang trái vì gia đình và họ hàng cô ta phản đối! Em tôi đã kiên trì theo đuổi, học hỏi ngôn ngữ và phong tục tập quán người Việt suốt 3 năm trời, và cũng nhờ ông anh rể tương lai giúp đỡ thuyết phục cha mẹ và anh em bà con, tình yêu của họ mới được mọi người chấp nhận. Em tôi đã mãn hạn vào mùa hè năm đó nhưng tình nguyện ở lại làm việc trong khi tiến hành thủ tục giấy tờ và chuẩn bị làm lễ đính hôn để cùng Minh-Thu hồi hương.... Nhưng rồi cả Jack và ông anh rể đều hy sinh trong một cuộc tập kích vào mùa thu năm 1972. Gia đình tôi cũng không biết số phận Minh-Thu ra sao từ ngày ấy!

James và ông bà thân sinh còn nói với tôi rất nhiều về Jack và Minh-Thu, về những tấm hình và những lá thư từ vùng lửa khói, về cái chết của Jack, và nhất là những cố gắng của gia đình để tìm kiếm "người con dâu chưa về nhà chồng" mà lúc nào họ cũng nhớ thương. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được ý nghĩa đích thực của câu nói "tình yêu không phân biệt ngôn ngữ, chủng tộc...".

Càng ngày tôi càng quý mến James hơn khi biết được mỗi khi có dịp ghé về vùng Hoa Thịnh Đốn, ông ấy đều viếng thăm đài tưởng niệm Binh Sĩ Hoa Kỳ Trong Cuộc Chiến Việt Nam (Vietnam Veterans Memorial), và lần nào ông cũng đặt một bông hồng màu trắng dưới bảng khắc tên em mình. Thêm vào đó, James cũng đã từng tâm sự với tôi về việc dọn về ở chung để phụng dưỡng cha mẹ sau khi họ về hưu, cả chuyện gia đình đổ vỡ và việc phụ cấp cho đứa con cho tới lúc nó đủ 18 tuổi nữa. Đó cũng là lý do ông ta "làm ngo" với tình cảm của Christine vì James không muốn "chuyện tình mới" bị trục trặc vì vấn đề "child support" từ cuộc hôn nhân trước....

Ăn trưa xong, tôi định ra gặp Christine coi lịch trình công việc buổi chiều để tiện bề sắp xếp thời gian vì tôi đang tính dành vài tiếng đồng hồ tâm sự với James. Nhưng tôi chưa kịp lên tiếng, chị ấy đã nhanh nhẩu:

- Chiều nay không có gì quan trọng. Báo cáo Tam Cá Nguyệt I-2007 tôi đã viết xong rồi đây, lúc nào rảnh Duy xem lại nhé. Mà này, "Lão James" sắp tái giá... với một cô người Á Đông xinh xắn, ở đâu trên West Chester, Pennsylvania. Đúng là "Lão Già mắc dịch!" Làm phách bao nhiêu năm, tưởng lão đã....

Tôi giật mình khi nghe Christine nhắc về cô vợ sắp cưới của James nhưng đoán biết chị ta đang đau lòng và khó chịu nên tôi chỉ vờ tay nhận bản báo cáo rồi dịu giọng:

- Cảm ơn Christine. Chiều nay chúng ta khá rảnh rồi đấy. Nếu chị cần làm gì hay đi đâu, cứ tự nhiên nhé. Tôi ngồi nghiên cứu xấp hồ sơ này cũng hết mấy tiếng đồng hồ rồi.

- Thế nào "Lão James" cũng dẫn cô ả trở lại để khoe với "xếp"!

Rồi với giọng thê lương, chị ấy bộc lộ tâm sự:

- Ôi! Chán quá! Hay Duy cho phép tôi nghỉ chiều nay đi "shopping" cho khuây khỏa nhé? Tôi không muốn nhìn thấy bản mặt "càng càng" (quite impudent) của "Lão James" bên cạnh một người đàn bà khác!

- OK.

Trở vào văn phòng, nhưng thay vì xem lại bản báo cáo, tôi lại ngồi thần thờ suy nghĩ, thắc mắc tự hỏi không biết vợ sắp cưới của James có phải là "cô ấy" hay không.

Hơn nửa năm về trước, khi tôi triệu tập một cuộc họp đại diện các văn phòng kỹ thuật của National Geographic ở Hoa Thịnh Đốn, James đã năn nỉ xin tôi cho phép về Thủ Đô trước vài hôm vì một lý do riêng.

James là một trong những trưởng phòng xuất sắc nhất của sở nên tôi cũng chẳng tiếc gì mà không duyệt chi thêm vài đêm khách sạn và tiền ăn; thêm vào đó, tôi vẫn có thể nhờ James giúp thêm một số công tác chuẩn bị cho ngày đại hội. Với Christine, có lẽ chị ấy sẽ vui nhiều vì có dịp cho hai người gặp nhau nhiều hơn....

Tuy nhiên, ngay sau khi nhận phòng ở khách sạn, James đã gọi điện thoại cho tôi:

- Chiều nay "xếp" có rảnh không?

- Để xem. Ông định xin phép dẫn Christine bát phố, phải không?

- Không đời nào. Hôm nay là ngày giỗ của em tôi! Đó là lý do tôi xin "xếp" cho về Thủ Đô trước ngày họp. Tôi chỉ muốn dẫn "xếp" đến giới thiệu với em tôi rằng ông đã dạy cho tôi biết về phong tục tập quán của người Việt Nam lúc nào cũng tưởng nhớ ngày chết của người thân. "Nhất tỵ vi sư, bán tỵ vi sư" phải không "xếp"?

- Xin lỗi, tôi vô ý quá! Bây giờ ông đến văn phòng rồi cùng mình đi.

- "Xếp" đón tôi được không? Tôi ngại đụng đầu Christine lắm! Nếu chị ấy đòi theo, "xếp" sẽ khó xử nữa.

- OK.

Sau khi đậu xe ở góc đường 21 và Constitution, chúng tôi tản bộ theo dòng người hướng về phía bờ tường cẩm thạch khắc tên 58 ngàn binh sĩ Hoa Kỳ đã hy sinh thời chiến tranh Việt Nam. Hai tay James nâng niu một bông hồng màu trắng, mắt hướng về một cõi xa xăm, thần thờ, lặng lẽ cùng tôi tiến gần tới chỗ có khắc tên người em song sinh tên Jack đã bỏ mình bên Việt Nam. Tôi đã từng theo James đến thăm nơi này vài lần nhưng chưa bao giờ đứng vào ngày giỗ như hôm nay.

Khi tới gần bờ tường có khắc tên của Jack, hai chúng tôi dừng sờ khi nhìn thấy một phụ nữ Á Đông "mặc áo nâu sòng" đang nhắm mắt đứng yên như chìm vào cõi hư không vô định, một vài giọt lệ trào ra từ khóe mắt, long lanh nhỏ giọt trên hai gò má dưới ánh nắng vàng mùa thu. Người phụ nữ ấy cũng cầm trên tay một bông hồng màu trắng, hai tay chậm rãi dò theo từng nét khắc trên bảng tên của Jack, miệng lầm bầm như đang nức nở nghẹn ngào.... James và tôi lặng lẽ vào đứng bên cạnh người phụ nữ. Tôi nghe thoang thoảng trong gió một giọng nói tiếng Việt thì thầm: "Em nhớ anh nhiều lắm.... Mãi mãi em vẫn yêu anh...."

Tôi giật thót người. James cũng quay phắt qua tôi, hai mắt nhón nhác nhìn tôi như dò hỏi xem "cô ấy" nói gì. Tôi chưa kịp lên tiếng, nàng đã mở to mắt trợn trừng nhìn James một lúc thật lâu rồi oà lên khóc lớn: "John! Có phải anh đây không?" Tôi chưa kịp hoàn hồn thì chẳng hiểu sao nàng đã quay phắt lại, vừa khóc vừa chạy.

James thả vội bông hồng trắng dưới bảng tên của em mình, vừa rượt theo vừa hét lớn: "Minh-Thu. Minh-Thu..."

Phải mấy phút sau tôi mới nhớ lại câu chuyện gia đình James đã kể cho tôi nghe hôm đầu tiên tới ăn cơm tối với họ.

Tôi cố moi óc nhớ lại tấm hình phóng lớn treo trong phòng ngủ của Jack nhưng không thể nào mừng tượng được một chút gì liên hệ giữa cô gái trong hình và người phụ nữ tôi vừa gặp. Tôi nhắm hướng đuổi theo hai người. Tôi bắt gặp nàng đang ngồi khóc bên bức tượng đồng "Ba Chiến Sĩ" - "The Three Servicemen" (also referred to as "Three

Fighting Men" or "Three Infantrymen") is not a war Memorial but a Memorial to those who served in the war, both living and dead - là đài tưởng niệm những chiến sĩ đã từng phục vụ trong cuộc chiến, người chết cũng như còn sống. James đang sững sờ đứng bên cạnh, hai mắt cũng chan hòa nước mắt.

Tôi không còn nhớ hai người, kẻ đứng người ngồi, khóc tới bao lâu, nhưng trước khi hoàng hôn xuống, chị Minh-Thu đã đồng ý cùng đi ăn tối với tôi và James.

Qua câu chuyện, tôi hiểu được lý do chị Minh-Thu nhìn lầm James với người em song sinh ngày trước chỉ nhờ cặp mắt chứ vóc dáng bề ngoài thì chị ấy không tài nào nhận ra. Phần James, ông ta cũng không giải thích được tại sao đã buột miệng gọi "Minh-Thu" khi nàng bỏ chạy. Phải chăng là hương hồn của người em đã khuấy thôi thúc James phải chạy theo Minh-Thu như một nhân duyên tiền định?

Trong nức nở nghẹn ngào và nước mắt, chị Minh-Thu đã kể lại cho chúng tôi nghe về quãng đời gian nan của chị từ mùa thu năm đó. Chị đã quyết định để tang người chồng chưa cưới 3 năm cho trọn đạo rồi xin quy y cửa Phật. Tuy nhiên, tang chồng chưa mãn vận nước đã đổi thay và gia đình ly tán.... Minh-Thu theo gia đình người chị ruột về lập nghiệp tại một vùng "Kinh Tế Mới" gần biên giới Cao-Miên sau khi người anh rể đã khăn gói lên đường đi học tập cải tạo. Mấy năm sau, một lần nữa, nàng lại theo chị và các cháu chạy loạn vì chiến tranh Việt-Miên. Thôi thì trăm cay ngàn đắng dồn dập đổ xuống suốt bao nhiêu năm trường nhưng Minh-Thu vẫn một lòng "tu tại gia" thờ chồng.

Hơn 15 năm trước, gia đình chị nàng được qua Mỹ theo diện H.O.. Mấy năm sau, nhờ sự giúp đỡ của anh chị, Minh-Thu và đứa cháu còn kẹt lại vì "quá tuổi" đã xin xỏ, chạy chọt giấy tờ để dọn về Sài Gòn. Ở đó Minh-Thu an phận sống đời buôn thúng bán bưng trong các ngõ hẻm để sống qua ngày với cháu. Nhưng rồi bốn năm sau người cháu rồi cũng ra đi đoàn tụ gia đình. Minh-Thu không hy vọng gì nhiều vào giấy tờ bảo lãnh của chị mình nên dự tính sẽ thật sự "phát nguyện quy y". Lâu nay chị cứ lưỡng lự không dám vào tu ở chùa vì thỉnh thoảng John vẫn còn hiện về trong giấc mơ và nàng không bao giờ quên được hình bóng người chồng chưa cưới đã vĩnh viễn ra đi!

Hơn một năm trước, Minh-Thu được qua Mỹ đoàn tụ với gia đình người chị ở tiểu bang Pennsylvania. Ngay khi vừa đến Mỹ, ước mơ duy nhất của nàng là tìm dịp về Thủ Đô viếng "mộ chồng" một lần cho thỏa lòng thương nhớ. Sau bao nhiêu ngày tháng chuẩn bị, Minh-Thu đã sắp xếp tới viếng "mộ chồng", dù "mộ" chỉ là một tấm bảng ghi tên trên bức tường của đài tưởng niệm Binh Sĩ Hoa Kỳ Trong Cuộc Chiến Việt Nam, với một bông hồng màu trắng, vào đúng ngày giỗ thứ 34 của chàng. Minh-Thu đã ngừng kể từ lâu nhưng nước mắt vẫn dầm dề. Tôi nhìn lên thấy James cũng đang nghẹn ngào xúc động. Tôi kể cho chị Minh-Thu biết về gia đình James.... Chị ấy đã bật khóc nức nở khi biết rằng từ mấy chục năm nay cha mẹ của John đã nhận nàng làm dâu và tấm hình cuối cùng của hai người cũng như tất cả thư từ, kỷ vật còn lại của John vẫn được giữ nguyên trong phòng như ngày nào John vẫn còn ở với cha mẹ. James vội vã gọi điện thoại về

báo tin cho cha mẹ. Hai ông bà năn nỉ nhờ tôi thuyết phục Minh-Thu dọn qua ở với ông bà, nhưng nàng chỉ hứa sẽ tới thăm khi hoàn cảnh cho phép và nàng cũng rất muốn được nhìn xem nơi John đã được sinh ra và lớn lên, nhất là nhìn lại những tấm hình ngày xưa mà nàng đã đánh mất trong thời di tản. James và Minh-Thu trao đổi điện thoại, địa chỉ....

Tôi giật mình trở về với hiện tại vì một giọng nói tiếng Việt rất ngọt, ngượng nghịu và ồm ồm:

- Chào "ông xếp". Tôi muốn giới thiệu "nhà tôi sắp cưới".

Tôi nhìn lên thấy James đang "tươi rói" đứng chắn ngang cửa văn phòng và vài tiếng cười khúc khích mé ngoài. Tôi dí dỏm đáp lại bằng tiếng Việt:

- Chưa cưới thì vẫn là "nhà người ta" chứ không phải "nhà tôi" đâu James à! Vào đây, vào đây!

Chị Minh-Thu tay trong tay với ông James e then bước vào văn phòng. Chị ấy đã hoàn toàn lột xác. Hình ảnh một người phụ nữ gầy còm ốm yếu, đôi mắt u uẩn đau buồn và lúc nào cũng sẵn sàng nhỏ lệ không còn nữa. Khuôn mặt của chị Minh-Thu bây giờ là biểu tượng của sự tươi trẻ, hồn nhiên và hạnh phúc mặc dầu chị đã trên 50 tuổi. James nâng tay Minh-Thu hơn hở tuyên bố bằng tiếng Anh:

- Chúng tôi mới đính hôn cuối tuần vừa rồi "xếp" ạ. Tôi đang hạnh phúc lắm!

Tôi đáp lại bằng tiếng Việt vì cố tình nói cho chị Minh-Thu nghe:

- Chúc mừng! Chúc mừng anh chị!

- Nói tiếng Anh đi "xếp"! Tôi chỉ mới học nói được vài câu tiếng Việt nhưng nghe thì không hiểu gì cả. Tuy nhiên, với "cô giáo" dễ thương này, tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa.

Chị Minh-Thu chỉ tủm tỉm cười trong hạnh phúc chứ không nói tiếng nào. Tôi chưa lên tiếng thì James đã xoắn một tràng dài, không kịp thở:

- "Xếp" phải đi đám cưới tụi tôi nhé. Cha mẹ tôi nói sẽ gọi cho xếp đó. Nhưng chuyện đó tính sau, tôi cần "xếp" giúp tôi việc này ngay vì Minh-Thu không chịu giải thích cho tôi. À quên, "xếp" có biết không? Tôi đã yêu Minh-Thu ngay sau lần gặp đầu tiên với "xếp" đó và tôi đã ngỏ lời ngay khi đón Minh-Thu qua Evanston thăm cha mẹ tôi; nhưng "cô ấy" cứ làm khó dễ hoài. Cha mẹ tôi qua Pennsylvania thăm gia đình Minh-Thu và phải năn nỉ mãi cô ấy mới đồng ý. Tuy nhiên, "cô ấy" lúc gọi tôi là James, lúc Jack, lúc John.... Tôi không quan tâm, miễn chúng tôi yêu nhau là được rồi. Nhưng sau hôm "đám

hỏi", ông anh rể của Minh-Thu đề nghị rằng chỉ cần gọi là "J" được rồi, vì cả 3 cái tên đều bắt đầu bằng "J".... Nhưng vì tiếng Việt không có chữ "J" nên ông ấy bảo tôi sửa lại thành "Dê", nghĩa là "goat" đó. Tại sao vậy "xếp"? Rồi ông ấy lại bảo theo phong tục Việt Nam, "Dê" tượng trưng cho số 35, rất phù hợp quãng đường 35 năm từ khi Minh-Thu và em tôi dự tính làm đám hỏi cho tới ngày tôi và nàng đính hôn. Ý Trời! Tôi mù tịt, chẳng hiểu gì cả!

James chưa dứt lời mà chị Minh-Thu đã nháy nhó ra hiệu cho tôi đừng giải thích. Tôi nghĩ chắc chị ấy sợ "người yêu" hiểu lầm về chuyện "dê cụ" lắt léo trong tiếng Việt. Tôi đánh trống lảng:

- Từ từ chứ ông bạn. Ông hỏi nhiều quá tôi biết làm sao mà trả lời?

- "Xếp" thông cảm nhé. Tôi đang yêu mà!

Tôi cũng cảm nhận được hạnh phúc của hai người nên đề nghị:

- Chúng mình kiếm chỗ ngồi uống nước rồi nói chuyện nhiều hơn.

- OK "xếp". Em thích chứ, Minh-Thu?

Chị Minh-Thu nhỏ nhẹ:

- Duy đưa chị và "ông ấy" đến Eden được không? Chị nghe nói chứ chưa bao giờ tới.

Hai người vịn tay trong tay theo tôi vào thang máy xuống nhà lấy xe. Trông họ thật hạnh phúc và đẹp đôi. Tôi nhớ lại một câu nói đã nghe ở đâu đó: "Khi đang yêu và được yêu, người con gái nào cũng trở nên xinh đẹp lạ thường!" Lần đầu tiên trong đời tôi thực sự cảm nhận được phép màu của tình yêu nam nữ.

Tôi xin phép hai người để viết lại những dòng này như một lời chúc mừng cho tình yêu của họ. James chỉ xin tôi đừng tiết lộ "tên họ" (last name) của gia đình và "chị ấy" yêu cầu tôi đổi tên của chị thành Minh-Thu để người ta không biết chị là ai....

Sau 35 năm, một chuyện tình bắt đầu trong gian khổ và nước mắt từ Cái Sắn, Việt Nam đang bắt đầu "nảy chồi đơm bông" tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn, và trong tương lai rất gần sẽ "kết trái" ở vùng Evanston, tiểu bang Illinois, Hoa Kỳ....

Nguyễn Duy An

<http://vietcatholic.net/News/default.htm>

Nguồn: Internet E-mail. Lê Dũng, K4-71/SQTB/TĐ cung cấp

*Đăng ngày Thứ Hai, MAY 23rd, 2011
Ban Kỹ Thuật K10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QL-VNCH*